

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Fjerde Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265096240.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Meer end paa Bierge-kam, ved Sommeren at tale.
Thi hængde *Procus* ud, paa Constantini Muure,
Poleerte huule Speg!', oc Kaaber molder stoore,
Der med i Fiende-Lejer, ildspruudend ild udsende,
Dermed *Archimedes* en rysted floode brændte.
Oc som de gissel-slag mood Soolen slaae til rygge,
Adskillig' er' i kraft: Saa de i Verden bygge,
Oc nyde varmen til. Thi under middags linne,
Mood Jordan Hofved-gruus de Soole-striimer skinne,
Hvorfor det veder-slag de Straaler atter møder,
Oc da med dobbelt Kraft, stoor brynde fra sig støder,
At Indianske Folk i de forkrydte Lande,
Som udi Badstu' heed, tolf Timer dags maae stande.
I vore Danske Land, hvor Soolen meere bøjer,
Oc fra vor Hofved-punct sig fast i Synder føjer,
Langt svager heeden er. Thi Straalen nederstiiger,
Oc ej tilbage slaaer: Men tverts i Marken viiger.
Thi skeer det Sommer bliid, jo højer Soolen stiiger,
Jo retter Straalen slaaer, jo meere heeden priiger:
Men Vinter iisekaald, jo meere Soolen krøger,
Jo skefver Striimen staaer, oc Frosten sig forøger.
Her, Norske Bagge, med modsigelse fremtræder,
Hvorledis Soole-brand, hans Ager-mad opæder,
Saa snart i skinne-Aar, som hand heed Sommer kalder,
Som udi Froste-Aar, Nat-frosten Ool-sok falder.
Jeg Noormand svarer dig; for megen Frost oc Heede,
Af Synden springer ud, oc Guds retfærdig Vrede.
Dog som en hitsig Ild, i vaad *materi* brænder:
Saa oc hin fuctig damp, den hitsig Sool optænder.
Hvorfor, jo tycker damp af Land oc Søen drifver,
Jo heeder Sommer-sool, dit fuctig Land dig gifver.
Tilmed kand natte-Luft, ej dybe Norske Dale,
For Sky-høj Fielde-muur, som flade marke, svale.
Fremdelis, er beseglt med Daarskab uden mage,
At mand tilskrifver dem fornuft som Folk de kloge,